

Document Citation

Title	Als Delvaux opera filmt
Author(s)	R.A. (Het Laatste Nieuws)
Source	<i>Het Laatste Nieuws</i>
Date	1985 Jun 28
Type	review
Language	Dutch
Pagination	
No. of Pages	1
Subjects	
Film Subjects	Babel opera, ou la répétition de Don Juan (Babel opera, or the rehearsal of Don Juan), Delvaux, André, 1985

Als Delvaux opera filmt

Zal «Babel Opera», de nieuwe film van André Delvaux, nog ooit in zo'n schitterende omstandigheden kunnen voorgesteld worden als zaterdagavond gebeurde op de wereldpremière in de Muntschouwburg te Brussel?

Het is een retorische vraag, om uitdrukking te geven aan de grote blijdschap die alle andere gevoelens en gedachten overheerste na het aanschouwen van een deels fictief, deels documentair verhaal rond de repetities van Don Giovanni, zoals die in de zomer van verleden jaar verliepen. Blijdschap om de muziek, wonderlijk present dank zij de dolby stereo; om de superieure beeldkwaliteit (licht van Henri Morelle en Walther Vanden Ende, met Michel Baudour aan de camera). Blijdschap ook om de intens mooie manier waarop André Delvaux onze steden Brussel, Mechelen, Leuven, Antwerpen en Luik en landschappen als le Hoge Venen en het Verdronken Land van Saeftinghe in het dubbelspel rond de grote verleider heeft geïntegreerd. En tenslotte, als orgelpunt, de verrukkelijke trapzalen van de Munt die het verhaal een haast tijdloze eenheid van plaats en tijd schenken. En waarin het gala-publiek had

plaatsgenomen.

«Babel Opera» duurt 95 minuten. Het is de bedoeling hem als gewone langspeelfilm in roulatie te brengen. Misschien zal hij, in het zog van «Amadeus», gediend worden door de oplevende belangstelling voor operacinema. We wensen het hem van harte.

Delvaux, evenwel, heeft niet de groot-publieksfilm op het oog gehad, zoals die meestal opgebouwd wordt met een dramatische intrige en een plot. Men deelt in de eerste plaats zijn bewondering voor de mensen die de opera maken: de repetities met zangers en orkest, de decorbouwers. Het fictieve deel van zijn film (de verhouding tussen François, een fotograaf die zelf een kleine Don Juan der voorsteden is, en zijn vriendin Sandra) benadert hij met schroom, haast afstandelijk. Maar met een grote subtiliteit, die tot uiting komt na het keerpunt van de film: terwijl in het eerste deel het fictieve verhaal een begeleidend functie heeft bij de voorbereiding van de opera, is het in het tweede deel net andersom. En dan brengt Delvaux fijnzinnige nuanceringen aan tussen het verloop van Mozarts verhaal en dat van de fictieve personages.

Niet Don Juan treedt de dood tegemoet, maar zijn geliefde: niet François maar Sandra (maar het is mogelijk dat zij nog leeft). En de verleidingsscène van François wordt door zijn assistent overgedaan, ten overstaan van dezelfde vrouw, met identieke woorden en identiek succes. Arme Don Juans, een vrouw gelooft wat haar het best uitkomt.

Op dat niveau gebeurt er veel in de film van Delvaux: een lectuur in de tweede graad die even sterk is als de overweldiging door beeld en klank, maar die wel enigszins retroactief tot stand komt.

De gevoelswereld van Delvaux wordt met groot talent gediend door de acteurs, zowel door het ganse operagezelschap als door François Beuke-laers, Alexandra Vandernoot, Stéphane Escoffier, Ben Van Ostade, Jacques Sojcher en Bernard Yerlès. Het is niet ongepast te vermelden, dat de Nationale Loterij deze film heeft mogelijk gemaakt met een steun van vele miljoenen. — R.A.

Sandra Vandernoot, een revelatie

HET LAATSTE NIEUWS

28.6.85